

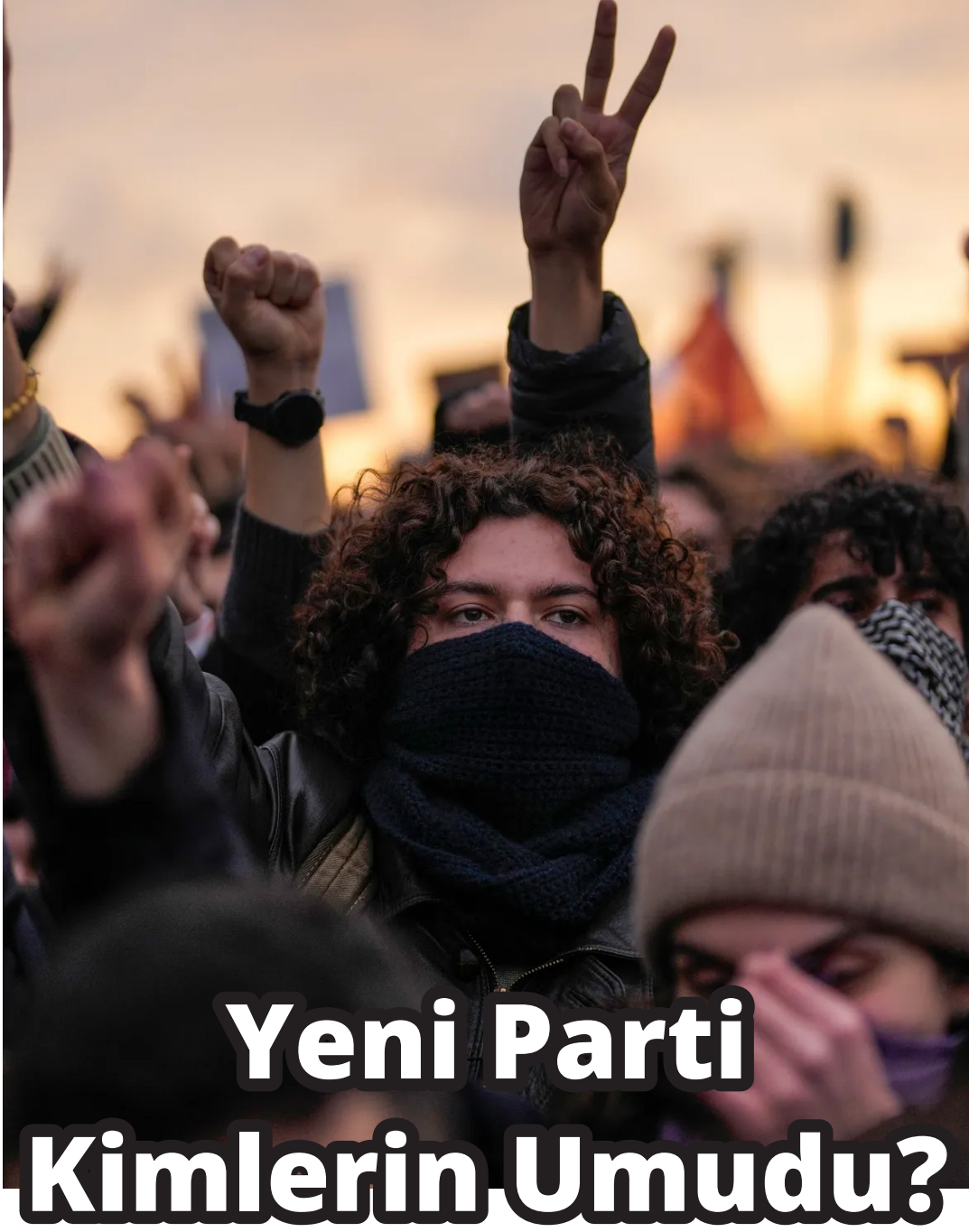
MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

29 Temmuz 2026 S.122

Sosyal Reformistler Yan Yana

Ergül Çiçekler'e Özgürlük

Santral İşçileri Ankara'da

'Hamamböceği' İsyanı

Dimdik Ayakta

İşçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürt halkını "tek adam rejimine, monarşiye karşı" vb gerekçelerle "Yeni Parti'yi desteklemeye çağırarak burjuvaziye hizmettir. Kitlelerin sokakta "sel gibi aktığı" koşullarda devrimci hedef, iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi ve halkın devrimci iktidarının kurulmasıdır. İşçi sınıfının, emekçi, yoksul kitlelerin, Kürt halkının tek kurtuluş yolu, ücretli kölelik düzenin sağının solunun yamanması, yırtığı-söküğü-nün dikilmesi değil, tümünden ortadan kaldırılmasıdır.

Devamı 2. sayfada...

Yeni Parti Kimlerin Umudu?

Manşet

Önce Deniz Baykal-Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'sinin kapısında idiler. İşçi sınıfına, emekçi, yoksul kitlelere, Kürt halkına burjuva düzen partisine verdikleri bu desteği, "tek adam rejimi"nden kurtulmak isteği ile gerekçelendirdiler. Etkileyebildikleri kitleleri, etkileyebildikleri oranda bu burjuva düzen partisinin ideolojik-politik etkisi altına soktular, kitleleri CHP'nin kuyruğuna taktılar.

Kimisi kendi "sosyalist" partisini bırakıp bu düzen partisinden belediye başkanlığına aday oldu, kimisi ittifak önerdi, kimisi "korkmayın iki milyon oyun güvenliği bizden" güvencesi verdi. Kimisi "utanmadan sıkılmadan Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceğiz" diye açıklama yaptı, geri kalanlar ise, sessiz-sedassız emekçi yoksul kitleleri, Kürt halkını CHP'yi desteklemeye çağırdı.

Sonra, Kılıçdaroğlu CHP'nin başından indirilip Özgür Özel ve tayfası CHP'nin başına geçince, bu sefer bütün bu "sosyalist"ler hep beraber Özgür Özel'in kapısında kuyruğa girdiler. Hele de "mutlak butlan" kararıyla Özgür Özel CHP'nin başından "resmen" azledilince, kapıdan içeri girip birbiri ardına "destek" açıklamaları yaptılar, "hatıra" resimleri çektiler; Özgür Özel'i "tek adam rejimi"ne yedirmeyeceklerini ilan ettiler.

Ama bir korku da yok değildi denemezdi hani! Ya Özgür Özel ve tayfası vaziyeti toparlayamayıp tekrar Kılıçdaroğlu'nun kucağına düşerlerse. En iyisi tedbiri elden bırakmadan hareket etmekte. Özgür Özel'in kapısında daha az görünür olmak en iyisiydi; ne olur ne olmaz hali işte! Kılıçdaroğlu ve şürekası bizzat ondan "umut" bekleyen kitleler tarafından "hain" ilan edilince manzara netleşmişti. Artık gemiler yakılmış, geri dönüş umudu kalmamıştı: Özgür Özel ve tayfasına tam destek verilebilirdi.

İşte bu yüzden, bu "sosyalistler", Özgür Özel "Yeni Parti"sinin kurulduğunu ilan edince tam bir "Ankara'dan abim geldi" havasına kapıldılar. Evde yani parti binalarında, tam bir "bayram havası" esti. Bunlardan birisi, bir yığın anlamsız laf yığını içinde "Yeni Parti'ye ilişkin umudunu şu cümleyle ifade etmiş:

"Devrimci bir perspektifle bakıldığında, bu tablonun holdingler-tarikatlar düzenini yıkmayı hedefleyen cumhuriyetçi bir programın geniş kitlelere ulaşması için daha uygun koşullar sunduğunu belirtti."

Bu sözler, Kemal Kılıçdaroğlu'nu "utanmadan sıkılmadan" destekleyeceğini ilan eden; Kılıçdaroğlu ve şürekası bizzat halk tarafından "hain" mertebesine indirilince ona sırt çeviren "TKP'nin Genel Sekreteri"ne ait.

Diğer "sosyalist" partilerin, bu sözlerin sahibi partiden milim farkı yok, fazlalıkları var. Aynı şekilde Özgür Özel'in "Yeni Parti"sinin eski CHP'den milim farkı yok.

Tıpkı eskisiyle yenisiyle CHP'nin burjuva düzen partisi olması gibi, Özgür Özel'in "Yeni Parti"si de burjuva düzen partisidir. Burjuva sınıf egemenliğinin sacayaklarından biridir; görevi, amacı, misyonu burjuva düzeni proleter kitlelerin, emekçi, yoksul kitlelerin, Kürt halkının isyan ve ayaklanmalarından korumaktır; gücü ve çapı yettiğinde birleşik toplumsal devrimi önlemektir.

Özgür Özel'in "Yeni Parti"si burjuva düzenden besleniyor, haliyle bu ücretli kölelik düzenini korumak ve sürdürmek onun temel kuruluş amacıdır. NATO'ya, emperyalist devletlere yaklaşımını ayrıca ele almaya gerek yok, çünkü bütün bu konulardaki politikası temel kuruluş amacına göre şekilleniyor.

İşçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürt halkını "tek adam rejimine, monarşiye karşı" vb gerekçelerle "Yeni Parti'yi desteklemeye çağırmak burjuvaziye hizmettir. Kitlelerin sokakta "sel gibi aktığı" koşullarda devrimci hedef, iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi ve halkın devrimci iktidarının kurulmasıdır. İşçi sınıfının, emekçi, yoksul kitlelerin, Kürt halkının tek kurtuluş yolu, ücretli kölelik düzeninin sağının solunun yamanması, yırtığı-söküğünün dikilmesi değil, tümünden ortadan kaldırılmasıdır.

İktidarın ele geçirilmesi hedefi, her şeyin başına ve her şeyin önüne. İktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Mücadele her zaman iktidarı hedeflemelidir. Tarihte ve günümüzde sadece böyle hareket edenler, iktidarı ele geçirmeyi her zaman birinci temel hedef olarak önlerine koyanlar zafer kazanmıştır.

"Yeni Parti" burjuva düzenin, ücretli kölelik düzeninin yeni bir partisidir. İşçiler, emekçiler, yoksul kitleler böyle bir partiyi yönetime taşımak için enerji harcamazlar.

Her şey devrimci halk iktidarı için!

Sosyal Reformistler Yan Yana

Editör

Sosyal reformist güçler iş başında. "Sosyalist-komünist" sıfatlarını ta-kınmalarına rağmen, proletaryayı ve emekçi sınıfları yani kısaca emekçi halkı iktidara taşımak, halkın iktidarını devrim yoluyla kurmak için değil, burjuvazinin bir kesimi yerine bir başka kesimini yönetime taşımak için. Emekçi sınıfları, devrimci güçleri burjuvazinin bir kesimini yönetime taşımanın kaldıracı haline getirmek için... Bütün çabalarının tek gerçek anlamı budur.

Bir süredir "Birleşik bir muhalefet yolunda YAN YANA" forumu etrafında "siyasi partilerle sınırlı olmayan, toplumsal örgütleri, yurttaş inisiyatiflerini, dayanışma ağlarını ve farklı mücadele alanlarını yan yana getirmeyi amaçlayan" bir faaliyetin içindeler.

Onları böyle bir çabaya girişmeye teşvik eden temel nedenlerin başında sınıf mücadelesinin yoğunlaştığını, olgunlaştığını ve en önemlisi, keskinleştiğini fark etmiş olmaları geliyor. BirGün gazetesinde yayınlanan açıklamalarında şöyle diyorlar:

"Rejimin bütün baskı ve zorbalığına rağmen direnişler büyüyor. Bütün ezilen kesimler eşit, demokratik ve özgür bir ülkede bir arada yaşama iradesini güçlendiriyor. Bugün asıl sorun, bu direniş dinamiklerinin ortak bir mücadele zemininde buluşturulamamış olmasıdır. İhtiyaç duyulan şey, parçalı muhalefeti birleşik bir toplumsal güce dönüştürebilmektir."

Bu sözlerin ilk iki cümlesi, kelimesi kelimesine olmasa bile yaklaşık şu saptamayı yapıyor: Dinci faşist iktidarın bütün baskı ve zorbalığına rağmen, devrimin toplumsal ordusunun eylemleri, direnişleri, isyan ve ayaklanmaları büyüyor. Ama bu sosyal reformist güçler, bu doğru saptamadan işçi sınıfının diğer emekçi kitlelerle birlikte politik iktidarı zora dayalı devrim yoluyla ele geçirmeleri gerektiği gibi bir devrimci sonuç çıkaracaklarına "tek adam rejimine karşı" açıkça ifade etmeseler bile, burjuva muhalefeti yönetime taşıma gibi bir görevi emekçi kitlelerin önüne koyuyorlar.

Neden peki?

Çünkü, bütün sosyal reformist güçlere göre, bütün kötülüklerin kaynağı tekeli kapitalist düzen değil, onun siyasal biçimlerinden biri, "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" adı verilen tek adam rejimi'dir. Dahası, "bugün bu rejim, halkın seçim yoluyla iktidarı değiştirme olanağını da ortadan kaldırmaya yönelmektedir."

İşte böyle, neresinden tutsan elinde kalacak vıcık vıcık bir sosyal reformist politika. Devrimci mücadeleye yeni atılmış en genç insan bile şunu bilir: Burjuva düzende bütün

kötülüklerin kaynağı, anası, kapitalist üretim biçimidir. Bu, işin abc'sidir ve koca koca insanlara işin abc'sini hatırlatmak can sıkıcıdır. Ama ne yaparsın, devrim yapmak üzere olan kitleleri burjuvazi hesabına aldatmak isteyenlerin gerçek amaçlarını ortaya koymak için bu can sıkıcı basit bilgileri hatırlatmak gerekiyor.

Kötülüklerin kaynağını ortadan kaldırmak isteyen bir parti ya da güç, işçi sınıfına, emekçi kitlelere burjuva düzeni, kapitalist sömürü biçimini yıkmayı; üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine son vermeyi; bu büyük amaca giden yolun ilk kapısı olarak iktidarın fethi hedefini göstermek zorundadır. Elbette, sosyalist/komünist sıfatını hak etmek istiyorsa.

İkinci önemli nokta, burjuva düzen yani kapitalist sömürü biçimi ayakta kaldığı sürece, farklı burjuva parti ya da partilerin yönetime gelmesi bir iktidar değişikliği anlamına gelmez. Hangi burjuva parti yönetime gelse, iktidar burjuvazinin, tekelci sermaye sınıfının iktidarı olarak kalır.

Bu yüzden *"bugün bu rejim, halkın seçim yoluyla iktidarı değiştirme olanağını da ortadan kaldırmaya yönelmektedir"* ifadesi tamamen emekçi sınıfları, ezilen, sömürülen emekçi halkları aldatma amaçlı bir ifadedir. Halk seçim yoluyla iktidarı değiştiremez. Seçim yoluyla halk en fazla bir burjuva parti ya da partiler koalisyonu yerine bir başka burjuva parti ya da partiler koalisyonunu yönetime taşıyabilir. Ama bütün bu yönetimlerin özü hep aynı kalır: Burjuva iktidar.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar işçi sınıfı, emekçi, yoksul kitleler, devrimci demokratik güçler üzerinde baskı ve terörü son sınırına doğru artırıyor. Bu, artık herkesin görebildiği bir olgudur. Mesele, dinci faşist iktidarın, en genelinde, tekelci sermaye

sınıfının baskı ve terörü neden son sınırına doğru artırmaya çalıştığını doğru tespit etmektir.

Tekelci sermaye sınıfı ya da onun politik yönetimi olarak dinci faşist iktidar, faşist devlet işçi sınıfı, emekçi ve yoksul kitleler üzerinde baskı, şiddet ve terörünü artırıyor-sa bunu keyfi nedenlerle yapmıyor. "sokakta sel gibi" akan kitlelerin hareketini bastırmak, isyan ve ayaklanmaları önlemek, düzenin, burjuva egemenliğin varlık koşullarını sürdürmek için baskı, terör ve şiddeti son sınırına kadar götürmeye çalışıyor.

Başka bir ifadeyle, tekelci sermaye sınıfı adına faşist devlet ve dinci faşist iktidar güçlü olduğu için değil, zayıf ve güçsüz olduğu için bunu yapıyor. Tam da bu yüzden, toplumun tüm emekçi, yoksul, ezilen kitlelerine savaş açmıştır. Kitleler ise, "YAN YANA"cıların ifadesiyle söylersek, *"rejimin bütün baskı ve zorbalığına rağmen"* direniyor, sokaklara akıyor, Haziran/Gezi ayaklanmasında, 19 Mart ayaklanmasında gördüğümüz gibi, isyan ve ayaklanmalara kadar ileri gidiyorlar.

Bütün bunların anlamı, kapitalist toplumda emek-sermaye çelişkisinin ve bu çelişki üzerinde yükselen diğer tüm çelişkilerin keskinleşip olgunlaşarak en uç noktaya vardıklarıdır. Burjuva düzende *"her şeyin uç noktaya varmasını tarihsel ve diyalektik bir bakışla değerlendirdiğimizde her şeyin karşısına gebe olduğunu görürüz."* Bunun basit ve kolayca anlaşılabilir anlamı şudur: Eskinin varlığına son vererek toplumu sosyalizme götüreceği yol açacak devrim ve halk iktidarı için mücadele şimdi günceldir.

İşçi sınıfının, emekçi yoksul kitlelerin, Kürt halkının bütün dikkat ve enerjisi bu devrimci hedef üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.

"YAN YANA"cıların yaptıkları ise

Bu durumdan çıkış yolu yok mu? Elbette var. Bu çıkış yolu devrimci çıkış yoludur; eskiye son verip yeni ve daha ileri bir topluma geçiştir. Bunun dışındaki her yol çıkışsızlıktır. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı için tek çıkış yolu, kendi iktidarlarını bir devrimle kurmaktır. iktidar dışında her şey hiçbir şeydir.

bunun tam tersi. Onlar açıkça ifade etmeseler de, esasında Özgür Özel'i ve "Yeni Parti"sini yönetime taşımak için ter döküyorlar. Üstelik *"halkın seçim yoluyla iktidarı değiştirme olanağı"* varmış gibi; halkı, bu olanağı korumak için mücadeleye çağırıyor.

Bu durumdan çıkış yolu yok mu? Elbette var. Bu çıkış yolu devrimci çıkış yoludur; eskiye son verip yeni ve daha ileri bir topluma geçiştir. Bunun dışındaki her yol çıkışsızlıktır. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı için tek çıkış yolu, kendi iktidarlarını bir devrimle kurmaktır. iktidar dışında her şey hiçbir şeydir.

Devrim ve iktidar, burjuva düzenin tüm pencerelerinden bize bakıyor!

Tutukladığınız Her Arkadaşımızın Yerini Onlarca İşçi Dolduracak!

Yapı ve Yol İşçileri Sendikası, 6-7 Temmuz'da Ankara'da yapılacak NATO Zirvesi karşıtı faaliyetler nedeniyle tutuklanan sendika İstanbul Temsilcisi Ergül Çiçekler'in serbest bırakılması talebiyle, 21 Temmuz günü sendika binasında bir basın toplantısı yaptı.

Yapı Yol İş Sendikası Merkez Yürütme Kurulu yaptığı açıklamada Ergül Çiçekler ve mücadeleci pek çok sendika temsilcisinin sendikal faaliyetleri nedeniyle tutuklandığını belirterek, tutuklamaların sınıf mücadelesini engelleyemeyeceğini vurguladı. Tüm tutuklu sendikacıların serbest bırakılması gerektiğini belirtti.

Basın açıklamasını okuyan Yapı Yol İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol, 6-7 Temmuz 2026'da düzenlenen "NATO Zirvesi" öncesi bütün ülkede, binlerce insanın gözaltına alındığını, yüzlercesinin tutuklandığını, sermaye sınıfının temsilcilerinin "rahatça, gürültüsüz" bir araya gelebilmesi için, tüm ülke de işçi ve emekçilerin sesinin kısılmaya çalışıldığını belirterek, "18 Haziran 2026 tarihinde İstanbul İl Temsilcimiz Ergül Çiçekler, evi onlarca polis eşliğinde basılarak gözaltına alındı. 4 günlük gözaltı sürecinin ardından 'NATO'ya karşı eylem yapma ihtimali' olması sebebiyle tutuklanarak cezaevine gönderildi. Ergül Çiçekler'in evinin basılmasından itibaren 4 günlük gözaltı süresi boyunca dosyaya gizlilik kararı konuldu. Gizlilik kararının süresinin dolmasıyla, aslında Ergül Çiçekler'in sadece sendikal faaliyetlerinden dolayı tutuklandığı öğrenildi" dedi.

Bahse konu suçlamaların ise şantiye önünde hakları gasp edilen sendika üyeleri için yapılan basın açıklamaları, sendikanın katılımcı olduğu yasal, demokratik eylem ve etkinliklerde konuşmalar, sendika önlüğü ve flamasını taşıması gibi sebepler olduğunu aktaran Akyol, "Bunun dışında herhangi bir suçlama dosyası da yoktur! Sendikamızın İstanbul İl Temsilcisi, sendikamız adına üye-
rimizin hakları için basın açıklaması yapmak ve sendikanın flamasını taşımaktan dolayı bir aydır hapisanede!" diyerek Çiçekler'in sendikal faaliyeti nedeniyle tutuklandığına dikkat çekti.

İstanbul İl Temsilcisi Ergül Çiçekler'in, İstanbul'un hemen hemen bütün ilçelerinde, inşaat işçilerinin haklarının alınması, işçi cinayetlerinin yaşanmaması için şantiyelerde İSG önlemlerinin sağlanması, inşaatlarda kayıtsız ve güvencesiz çalışmanın önüne geçilmesi için sendika adına onlarca eylem ve etkinliğe öncülük ettiğini söyleyen Akyol "Bu eylemlerde bazen polisin bazen patronların saldırısına uğramış fakat sendikamızın mücadeleci niteliğinden asla taviz vermemiştir. Ergül Çiçekler bu nedenle hedef alınmıştır" dedi.

Uydurma gerekçelerle bir çok sendika temsilcisinin tutuklama nedeninin, son süreçte hızla gelişen mücadeleci sendikal hareketin önünü almak, engellemek; ipliği pazara çıkmış sarı-uzlaşmacı sendikaların önünü açmak, sermaye sınıfının sömürü düzeninin güvenliğini sağlamak olduğunu kaydeden Akyol, Mücadeleci Sendikalara dönük baskı

ve tutuklamalara değinerek "Limter İş ve Dev Tekstil Yöneticileri yine uydurma gerekçelerle aylardır cezaevinde. Bir TekSen Genel Başkanı Mehmet Türkmen, Tarım Sen Temsilcilerinden Esra Işık daha önce yaptıkları konuşmalar nedeniyle tutuklanmıştı. Mehmet Türkmen aylarca cezaevinde kaldıktan sonra beraat ederek tahliye edilmişti. Halihazırda mücadeleci sendikaların öncülük ettiği onlarca grev ve iş yerlerinde fiili mücadele mevcut" diyerek inşaat işçilerinden madencilere, tekstil işçilerinden depo işçilerine, şoförlerden sağlık çalışanlarına özel sektör öğretmenlerine hemen hemen bütün sektörlerde mücadeleci sendikaların şantiye, fabrika ve diğer işyerlerinde işçilerin ekonomik ve demokratik hakları için mücadeleyi sürdürdüğüne dikkat çekti.

Sermaye sınıfı ne yaparsa yapsın, işçilerin hakları için mücadelesini, işçilerin gerçek sınıf sendikaları olan Mücadeleci Sendikaların gelişimini engelleyemeyeceğini, Mücadeleci sendikal geleneği bitiremeyeceğini belirten Akyol sözlerini "Bizler Mücadeleci Sendikalar olarak, tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılması için mücadeleyi büyüteceğiz. Tutukladığınız her arkadaşımızın yerini onlarca işçi dolduracak!" diye vurguladı.

"Tutuklu Sendikacıları Derhal Serbest Bırakın! Sendikal Örgütlenme önündeki Engeller Kaldırılsın" diyen Yapı Yol İş Sendikası, gerçek sınıf sendikalarının mücadelesinin engellenemeyeceğini vurguladı.

Termik Santral İşçileri Ankara'da

Yıldızlar SSS Holding'e bağlı Doruk Madencilik, işçilerin haklarını gasp etmeye devam ediyor. Eskişehir'in Mihaliçcik ilçesinde bulunan ve Doruk Madencilik'e bağlı Yunus Emre Termik Santrali'nde aylardır alın terinin karşılığını alamayan ve insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum edilen, enerji işçileri haklarını alabilmek için DİSK/Enerji-Sen'de örgütlendi.

Enerji işçileri, DİSK/Enerji-Sen öncülüğünde 21 Temmuz Pazar günü saat 17.00'da Beypazarı'ndan Yıldızlar SSS Holdingin Ankara'daki merkezi önüne yürüyüşe geçti.

Yıldızlar SSS Holding önünde yapılan açıklamada konuşan Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin "Maalesef tek hak arayan işçiler biz değiliz. İşçiler sokaklarda, döktükleri alınterinin hakkını arıyor. Yasaların, kanunların uygulanması için mücadele ediyorlar. Mücadele etmeden de kazanım olmuyor. Bunu iyi biliyoruz.

Yan yana gelince mesajlar gelmeye başladı. Haklarımızı alsaydık buralara gelmek zorunda kalır mıydık? Yasa kanun tanımayanlar işçiler yan yana gelince ödemelere başladı. Son kurşumuza kadar alacağız. Evimize götüreceğimiz ekmeğimizi bir dilim daha büyütmenin kavgasını veriyoruz" dedi.

İşçilerin eylemi sürerken, aylardır yasa ve kanun tanımayan şirket yönetiminin işçilerin birleşik gücünü görünce paniğe kapılarak bir maaşlık ödeme yaptığı bilgisini paylaşan Keskin, «Ancak net olarak uyarıyoruz: Tüm alacaklarımız hesabımıza yatmadan, insanca çalışma koşulları sağlanmadan direniş bitmeyecek. Çocuklarımızın rızasını, geleceğini kimseye bırakmayacağız. Bu direniş kazanarak işçi sınıfına armağan edeceğiz" diye konuştu.

Eylemde olan Enerji-Sen üyesi Bursa Gaz işçileri de bir açıklama yaparak Yunus Emre Termik Santrali işçilerinin eylemini selamladı.

Bursa Gaz işçileri mesajında "Bugün Beypazarı'ndan Ankara'ya yü-

rüyüşe başlayan Yunus Emre Termik Santral İşçilerini Bursa Gaz Direnişiminin 42. gününde mücadele azmimizle selamlıyoruz.

Aylardır ücretleri gasp edilen, güvencesiz, sağlıksız çalışma koşullarına mahkum edilen enerji işçileriyle Bursa Gaz'da sendikal hakları için direnen işçilerin mücadelesi ortaktır. Ankara'ya yürüyen Yunus Emre Termik Santral İşçileri yalnız değildir. Bursa Gaz Direnişi ile Bergama Biyotrent ile İSKİ, İKTAŞ, İstanbul Enerji ile bu ülkede insanca çalışma ve insanca yaşam mücadelesi veren tüm enerji işçilerinin mücadelesi ortaktır." denildi.

Enerji işçileri tam üç aydır maaşlarını alamıyor ve geç yatan maaşlar sorunu santralde ilk defa yaşanmıyor. İşçiler Haziran ayında zorla ücretsiz izne çıkarılmak istendi; fakat işçilerin itirazı sonucunda şirket yönetimi geri adım atarak bu süreyi 10 güne düşürmek zorunda kaldı.

Yunus Emre Termik Santrali'nde işçiler sadece ödenmeyen maaşlarla değil, aynı zamanda can güvenliklerini ve insan onurunu hiçe sayan korkunç koşullarla mücadele ediyor. İşçiler çalıştıkları sahada da bir çok sorun ve hak gasplarıyla karşılaşılıyor.

İşçilere kış aylarında sadece birer tane iş kıyafeti verilirken, yaz aylarında hiçbir kıyafet verilmiyor. Çalışırken hayatı önem taşıyan eldiven ve maskeleri işçiler kendileri temin ediyor. Şirketin verdiği ekipmanlar hem yetersiz hem de standartlara uygun olmadığı için işçiler maskelerini kendileri satın almak zorunda bırakılıyor.

Ağır ve tehlikeli iş kolunda olan işletmede herhangi bir ambulans bulunmuyor. Bu durum, acil bir vakada hastaneye yetiştirme imkanlarına dair ciddi sorun yaratıyor.

Santrale ulaşmak için her gün 60 kilometre yol yapan işçiler için teknik şartnamede "3 yaşından büyük araç kullanılamaz" şartı bulunmasına rağmen; işçiler 10-12 yıllık bakımsız ve

eski servislerle gidip gelmek zorunda bırakılıyor.

İnsanca çalışma koşulları ve insanca yaşanacak ücret için mücadele eden Yunus Emre Termik Santrali işçilerinin talepleri şunlar:

* Aylardır gasp edilen tüm alacakların bir an önce yatırılması,

* Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin derhal başlaması.

Enerji işçileri haklarını alıncaya ve sözleşme masasını kurana kadar direnişi sürdürmekte kararlı olduklarını vurguluyor.

Enerji İşçileri Kazandı

Yunus Emre Termik Santrali işçilerinin ödenmeyen maaşları için başlattıkları Ankara yürüyüşü, 3. günü olan 23 Temmuz'da kazanımla sonuçlandı.

İşçilerin şirketten alacağı olan yaklaşık 7 milyon liranın 5 milyon lirası, işçilerin hesaplarına yattı. Kalan alacaklar için de protokol imzalanması yönünde anlaşmaya varıldı.

Ankara'ya yürüyüşün 2. gününde polis saldırısıyla gözaltına alınan DİSK/Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ve Genel Sekreteri Emin Atsız da serbest bırakıldı.

"Asıl Mücadele Şimdi Başlıyor"

Enerji Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ve sendika Genel Sekreteri Emin Atsız gözaltından çıktıktan sonra Beypazarı'nda bekleyen işçilerle bir araya geldi.

İşçiler birliğini sağlandığı süreçte elde edemeyeceği bir hak olmadığını söyleyen Keskin asıl mücadelenin şimdi başladığını söyledi.

İşyerinde yetkili sendika olduklarını şirketin yetkiye itiraz etmesi ve toplu iş sürecini çıkmaza sokması durumunda yine işçilerin iradesiyle hareket edeceklerini, gerekirse yeniden direnişe geçeceklerini belirtti.

Enerji İşçileriyle Dayanışma

ANKARA

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri Madenci Anıtı önünde bir araya gelerek basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde olan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri Olgunlar Sokak'ta sloganlarla yürüyüş yaparak geldi.

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri, kısa konuşmalarla DİSK/Enerji-Sen üyesi Yunus Emre Termik Santrali işçilerinin işçilerin çalışma koşulları, hak gasplarına değinilerek sendika yöneticilerinin gözaltına alınmasına tepki gösterildi, "Emeğini ve hakkını savunanların ortak direnişi yargılanamaz!" denildi.

Emek ve Demokrasi Güçleri taleplerini şöyle sıraladı:

* Tıpkı bizlere yapıldığı gibi demokratik haklarını kullanırken darp edilerek gözaltına alınan DİSK/Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, Genel Sekreteri Emin Atsız ve

enerji işçileri derhal serbest bırakılmalıdır.

* Hak arayan emekçilere yönelik uygulanan sistematik polis şiddeti, biber gazlı müdahale, ters kelepçe ve kötü muamele derhal son bulmalı; sorumlular hakkında şeffaf ve etkili bir inceleme başlatılmalıdır.

* Yunus Emre Termik Santrali işçilerinin ödenmeyen bütün ücret-

leri eksiksiz ödenmeli, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri derhal alınmalıdır.

* İşçilerin sendikal örgütlenme iradesine saygı gösterilmeli, patronların yasadışı engellemelerine karşı kamu makamları işçinin haklarını güvence altına almalıdır.

İSTANBUL

DİSK/Enerji-Sen üyesi işçilerle dayanışmak için Mücadeleci Sendikalar, emek ve meslek örgütleri Kadıköy Süreyya Operası önünde bir araya geldi. "Birlikte Mücadeleyle Kazanacağız" diyen Mücadeleci Sendikalar, "Uç aydır ücretini alamayan işçiye şiddet, sendikacıya gözaltı kabul edilemez!" dedi.

Sendikalar eylemi, "Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri derhal başlasın! İşçilerin haklı yürüyüşünün önündeki engeller kaldırılсын! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" diyerek sonlandırdı.

Eti Gümüş'te Anlaşma Sağlandı

Elazığ'ın Maden ilçesinde Eti Gümüş Madencilik işçilerinin ödenmeyen maaşlar, zorunlu ücretsiz izin ve tazminatlarının ödenmesi talebiyle Bağımsız Maden İşçileri Sendikası öncülüğünde başladığı eylem, 7. günü olan 24 Temmuz'da anlaşmayla sonuçlandı.

Madenciler ve sendika avukatlarının bulunduğu heyetin Yıldızlar SSS Holding yönetimi ile yapılan iki görüşme sonrasında mutabakata varıldığı açıklandı.

Yapılan mutabakat sonucu;

1. Maaş ödemeleri 6 Ağustos 2026 tarihinde yapılacaktır.

2. Tazminat ödemeleri ilk taksiti 17 Ağustos tarihli olmak üzere 3 taksit ile ödenecek.

3. Zorunlu ücretsiz izin, daha önce Doruk Madencilik'te olduğu üzere Çalışma Bakanlığı müfettişleri tarafından denetlenecek.

Teftiş sonrası düzenlenecek rapora göre sürecin takipçisi olacakları-

nı belirten Bağımsız Maden İş yaptığı açıklamada "Yıldızlar SSS Holding'in, yapılan mutabakata uymaması sonucunda tüm gücümüzle Ankara'da olacağımızı şimdiden duyuruyoruz. 7 günlük direnişimiz boyunca madencilere ses olan, dayanışmayla mücadeleyi büyü-

ten tüm dostlarımıza teşekkür ederiz.

Yapılan mutabakatı ve müzakere zeminini değerli buluyor ve saygınlıkla yaklaşıyoruz. Ancak sözler tutulmazsa tüm Ankara'yı eylem alanına çevirmesini biliriz, tek kuruşumuzu bırakmayacağız" dedi.

Doğa Bize Karşı Çıkarsa, Ona Karşı Savaşacağız!

Venezuela Caracas'ta bulunan Sosyalist Komün El Panal'e bağlı Alexis Vive Vatansever Güçleri, yaşanan deprem felaketine yönelik bir açıklama yayınlayarak, "Doğa Bize Karşı Çıkarsa, Ona Karşı Savaşacağız! Venezuela Yeniden Doğacak!" dedi.

24 Haziran'da anavatanımız Venezuela, evlerini kederle dolduran bir trajediyle sarsıldı. Hayatını kaybeden kardeşlerimiz için yas tuttuk, etkilenen aileleri kucakladık ve bugün topluluklarını yeniden inşa etme gibi muazzam bir görevle karşı karşıya olanların yanında durduk. Hiçbir kelime bu acıyı söylemez, ancak bir taahhüt haline gelebilir.

Alexis Vive Vatansever Güçleri gönüllü çalışma, halk eğitimi, devrimci dayanışma ve topluluk örgütlenmesinde büyük bir atağa geçiyor ve "Doğa bize karşı çıkarsa, ona karşı savaşacağız" Vatansever Kampanyasını başlatıyor; bu kampanya, direnen, yaratan ve zafer kazanan Venezuela'yı halkla birlikte, sıfırdan inşa etmeyi amaçlıyor.

İki yüzyıldan fazla bir süre önce, anavatanımızı bir başka deprem vurdu. Bağımsızlığın düşmanları bu trajediyi korku ve teslimiyet ekmek için bir argüman haline getirmeye çalıştılar. İşte o zaman Kurtarıcı Simón Bolívar, tarih boyunca yankı bulan şu sözle karşılık verdi: "Doğa bize karşı çıkarsa, biz de ona karşı savaşacağız ve onu bize boyun eğdireceğiz." Bu, doğaya karşı kibirli bir meydan okuma değildi; özgürlüklerini kazanmaya kararlı bir halkın ilerleyişini durdurmaya çalışanlara karşı bir ilke bildirisiydi.

Bugün bu çağrı bir kez daha yankı buluyor. Halkı moral olarak çökertmeye çalışan medyanın kışkırtıcı söylemleriyle karşı

karşıya kaldığımızda, kahraman Venezuela'nın tarihsel izini, asla egemenliği kabul etmeyen halkların kırmızı izini, Latin Amerika'nın açık damarlarından geçen ve Bolívar'ın eylemlerini Chávez'in, komünlerin ve örgütlü halkımızın mücadeleleriyle birleştiren aynı izi ele alıyoruz.

Yıkıma pasif bir bekleyişle karşılık vermeyeceğiz. Halk örgütlenmesiyle, çalışmayla, komünlerle, gönüllülükle, üretimle, dayanışmayla, acıyı güce, zorluğu umuda dönüştüren halkın yaratıcı gücüyle karşılık vereceğiz.

Kimse Bolivarcı halkın diz çökmüş halini görmeyi beklemesin. Kurtarılan her ev, yeniden inşa edilen her okul, desteklenen her aile ve yeniden yükselen her topluluk, halk örgütlenmesinin yıkıma karşı zaferi olacaktır.

Komün üyelerini, gençleri, işçileri, halk örgütlerini, milisleri,

sosyal hareketleri ve tüm iyi niyetli kadın ve erkekleri, Ulusal Hükümet tarafından desteklenen "Venezuela Yeniden Doğuyor" girişimi çerçevesinde bu büyük ulusal kampanyaya katılmaya çağırıyoruz. Devrimci sevginin ve halkın birliğinin bir ifadesi olarak kolektif çalışma ruhunun bir kez daha vatanımızda yankılanmasının zamanı geldi.

Bugün her zamankinden daha çok, Kurtarıcının sözlerini benimsiyor ve onları geleceğe yansıtıyoruz. Çünkü tarih trajediyle bitmez. Çünkü mücadele eden insanlar her zaman yeniden yükselmenin bir yolunu bulurlar. Çünkü devrim, halk örgütlendiğinde yıkıntılardan da filizlenir.

Doğa bize karşı çıkarsa, ona karşı savaşacağız ve onu bize itaat ettireceğiz! Venezuela komünlerinden yeniden doğuyor! Komün ya da Hiçbir Şey!

'Hamamböceği' İsyanı Hükümeti Sarsıyor

Temmuz ayında Hindistan'da öğrenciler ve genç işçiler yine eylemlerdedi. Gençliğin bu isyanının başını çeken hareket ise "Hamamböceği Janata Partisi"!

2024'te bir kez daha isyan eden öğrenci ve işsiz gençliği bir mahkeme, "Hamamböcekleri" diye nitelendirmişti. Sistemin bu "hakaret"i, gençliğin isyan bayrağına yazdıkları isim oldu: "Hamamböceği Partisi"!

Ve Temmuz ortasında öğrenci, işçi ve işsiz gençlik bir kez daha ayaklandı.

20 Temmuz'da Yeni Delhi'de coplu polisler, Narendra Modi hükümetinin yönetimine yıllardır en ciddi meydan okumayı oluşturan öğrenci ve genç işçi kalabalığına daldı, göz yaşartıcı gaz kullandı ve göstericilere saldırdı.

Protestocular, Hamamböceği Janata Partisi bayrağı altında Parlamento'ya ulaşmaya çalıştılar.

İlk talepleri, kamu sınavlarındaki yolsuzluklar ve bu sınav sisteminden sorumlu olan eğitim bakanı Dharmendra Pradhan'ın istifasıydı. Yıllarca sınava hazırlanan milyonlarca gencin ailesi, sınava katılma hakkı için evlerini bile satıyorlar. Mayıs ayında, bir düzineden fazla öğrenci intihar etmişti...

Eylemler önce Jantar Mantar meydanında açlık grevi ile başladı. Burada dayanışmaya gelen bir iklim aktivistinin polis tarafından zorla çıkarılmasının ardından olay büyüdü.

20 Temmuz günü yapılan büyük yürüyüş, on binlerce Müslüman, Hindu, Hristiyan, Sih, Budist, her kast ve sınıfa mensup insanın başkente akın etmesi ve kendi şikayetlerini dile getirmesiyle büyüdü.

Yeni Delhi'deki tarihi Jantar Mantar gözlemevinin bahçesinde başlayan yürüyüş, hızla Modi hükümetiyle

bir çatışmaya dönüştü. Başbakan Modi şehri terk etti ve Parlamento üyeleri yeni Parlamento binasının içinde mahsur kaldı...

Hareketi başlatan gençler çoğunlukla öğrenciler, işsiz mezunlar ve beyaz yakalı emekçilerdi. Kısa sürede onlara sanayi bölgelerinden fabrika işçileri veya kırsal kesimden topraksız işçiler de katıldı. Hareketin gücü ve sınırları daha da genişledi.

Parlamento'ya doğru yürüyüş yapmaya çalışan binlerce kişi yoğun polis ablukası, barikatlar, göz yaşartıcı gaz ve coplu saldırılarla karşılaştı, çok sayıda kişi yaralandı. Bununla birlikte öfke patladı ve Bihar, Goa, Himachal Pradesh, Punjab, Haryana, Maharashtra ve Kerala dahil olmak üzere birçok eyalette eylemler patlak verdi.

Saldırıların rağmen, ertesi gün protestocular Jantar Mantar'a geri döndü. Bu geri dönüşün sebebi ise "taleplerinin bastırılması girişimine karşı bir direniş eylemi" idi. Jantar Mantar, eylem alanından çok bir dayanışma ve komün alanına dönüştü. Gönüllüler yiyecek, su, tıbbi yardım ve diğer ihtiyaçları sağladı. Şiirler okundu, dayanışma toplantıları yapıldı gece boyu.

Bihar ve Patna'da yapılan dayanışma eylemlerine de polis saldırdı ve eylemler büyüdü. Pencap ve Haryana'da ise muhalefet protestolarına karşı önleyici gözaltılar yapıldı. Bengaluru ve diğer şehirlerde düzenlenen protestolarda da öncü gençler eylemler sırasında polis tarafından gözaltına alındı.

Kerala'da eylemler, "mum ışığı eylemi" şeklinde gerçekleşti.

22 Temmuz'da binden fazla öğrenci, Indore'da Bhanwarkuan'da eylemde idi.

23 Temmuz Perşembe akşamı

yüzlerce genç ve öğrenci, Muzaffarpur'daki ilçe kaymakamlığı binası önünde ve farklı yerlerde ve yollarda protesto gösterisi düzenledi, polisle çatışmalar yaşandı.

Son üç günde protestolar eyaletin bir düzineden fazla ilçesine yayılmış olsa da, polis Perşembe günü Patna, Katihar, Muzaffarpur, Darbhanga, Begusarai'de cop ve göz yaşartıcı gaz kullandı ve Jehanabad'da protestocuları dağıtmak için ateş açtı. Cuma günü de birçok ilçede protestolar bildirildi.

25 Temmuz Cumartesi günü ise Bihar genelinde grev çağrısı yapıldı. Polis, grev öncesinde Cuma gecesi AISA'nın onlarca üyesini ve CPI(ML) milletvekilini tutukladı.

Muhalefet partileri de bu protestolara katıldı, Parlamento oturumları 2 gün üst üste aksadı.

Gençliğin protestoları, uluslararası alanda da dayanışma eylemleri ile karşılık buldu. ABD'de Hindu İnsan Hakları savunuculuk grubu New York ve San Jose'de eylemler düzenledi. İngiltere'de Londra ve Dublin'deki Hindistan diplomatik misyonlarının önünde eylemler gerçekleşti.

Bu esnada Hindistan polisi, 270 gencin fotoğraflarını yayınladı ve her birinin kimliğinin belirlenmesi için ödül açıkladı, yaklaşık 2.000 protestocu hakkında suç duyurusu yapıldı. "Hiçbir şeyden korkmuyoruz" diyen gençler bu saldırıyı "Biz suçlu muyuz yoksa protesto düzenleyerek, haklı seslerimizi yükselterek ve Başbakan'ın istifasını talep ederek Anayasayı mı ihlal ettik? Polis tüm bunları protestocular arasında panik ve terör yaratmak için yapıyor. Ama biz protestoya devam edeceğiz, hiçbir şeyden korkmuyoruz" diyerek karşıladılar.

Her Şafak Bizi Mücadelede Dimdik Ayakta Bulsun

26 Temmuz 2026

Miguel Díaz-Canel Bermúdez

26 Temmuz günü Küba'da, Moncada ve Céspedes kıışlarına yönelik saldırının yıldönümü nedeniyle, Pinar del Río'da büyük bir tören düzenlendi. Onbinlerce Kübalının katıldığı Moncada ve Carlos Manuel de Céspedes kıışlarına yapılan saldırının 73. yıldönümü olan Ulusal İsyan Günü'nü anma töreninde Küba Komünist Partisi Birinci Sekreteri ve Küba Devlet Başkanı Miguel Díaz-Canel Bermúdez, bir konuşma yaptı.

Díaz-Canel konuşmasında ilk önce devrimin lideri Örgeneral Raúl Castro Ruz'un "Sevgili Pinar del Río halkı, devrimci davaya olan bağlılığınız, yaratıcı çalışmalarınız ve çabalarınız sayesinde, Moncada ve Carlos Manuel de Céspedes kıışlarına yapılan saldırıların 73. yıldönümünü anma etkinliğine, Ulusal İsyan Günü'ne ev sahipliği yapma onurunu kazandığınız için, 26 Temmuz'da size olan sevgimi ve takdirimi sunuyorum." şeklindeki mesajını ilettili.

Díaz-Canel'in konuşması şöyle: "Küba bugün tarihi bir savaş veriyor: Yeni bir Moncada! 73 yıl önce Batista diktatörlüğünün iki kıışlasının duvarlarına basit tüfeklerle saldıran Yüzüncü Yıl Kuşağı gibi, biz, şimdiki kuşaklar da, ülkenin kontrolünü ele geçirmek için tüm nüfusu boğmayı amaçlayan soykırımcı bir politika-

nın duvarlarına karşı ayaklanıyoruz. 1953'te Moncada ve Carlos Manuel de Céspedes kıışlarına yapılan saldırının başarısız olduğunu söyleyecekler. Biz onlara, bu eylemin Küba Devrimi'nin büyük motorunu harekete geçiren küçük motoru ateşlediğini hatırlatacağız.

Bunlar, o zamandan beri bize en büyük aksiliklerden bile zafer aramayı öğreten Fidel'in sözleri. Ve tarihi öz savunma çağrısında nedenini şöyle açıklamıştı: 'Bizi her şeyden daha güçlü destekleyen bir neden var: Biz Kübalıyız ve Kübalı olmak bir görevi gerektirir; bunu yerine getirmemek suç ve vatana ihanettir.'

Bu nedenle, tıpkı José Martí'nin

Her şafak bizi mücadelede dimdik ayakta bulsun!

Yaşasın 26 Temmuz!

Yaşasın Ulusal İsyan!

Yaşasın egemen ve bağımsız Küba!

Yaşasın Küba ile uluslararası dayanışma!

Ya Sosyalizm Ya Ölüm!

Ya Vatan Ya Ölüm!

tam adaleti sağlamak için gösterdiği aynı tutkuyla, egemenliğimizi ve kendimizi nasıl yöneteceğimizi özgürce seçme hakkımızı savunmak için şiddetli ve inatçı bir şekilde mücadele ediyoruz.

Herkesin anısına, 1959 zaferinden bu yana ilk kez 26 Temmuz'da, o zaferin ve o zamandan beri Küba halkının verdiği tüm mücadelelerin kahramanı Devrim Komutanı Ramiro Valdés Menéndez'in aramızda olmadığını belirtmek isterim.

Moncada gazisine sonsuz şan olsun! Sefere çıkanlara, işgalcilere, vatanın güvenliği için savaşçı yetiştirenlere, danışman ve rehberlere,

yeryüzünün yoksullarına kendini adanlara, son nefesine kadar çalışanlara, tıpkı Başkomutanı gibi, dünyadaki tüm şanın bir mısır tanesine sığdığına inananlara!

Yoldaşlar:

Pinar del Río'da Ulusal İsyan Günü'nü, zaten kaydedilmiş ve tanınmış sonuçlar için kutluyoruz, ancak bu gibi zamanlarda bunların sadece başarılar değil, günlük kahramanlığın kanıtları olduğunu söylemek isterim.

Ne demek istediğimi açıklamak için tek bir istatistik yeterli olacaktır: her türlü elektrik kesintisi ve kıtlık ortamında, 1000 canlı doğumda 4,8 bebek ölüm oranı ve sıfır anne ölüm oranı; işte buna kahramanlık denir!

Siyasi Büro tarafından da kabul edildiği üzere, Pinar del Río, üretim ve hizmet işçilerinin, çiftçilerin, aydınların, gençlerin ve toplumun diğer kesimlerinin aktif katılımı sayesinde siyasi, ekonomik ve sosyal alanlardaki temel görevlerini yerine getirmede sonuçlar göstermektedir.

İl, Hükümetin Ekonomik ve Sosyal Programı, Ekonomik Planı ve Devlet Bütçesine uyumu önceliklendirmektedir; bu da ihracattan elde edilen döviz gelirleri üzerinde olumlu bir etkiye sahiptir. Ticaret fazlası olan bir bölgedir ve zarar eden şirket sayısı azalmaktadır.

Diğer iller için örnek teşkil etmesi açısından, üreticilerle yakın işbirliği içinde gıda üretimini artırmayı sağlayan tutarlı çalışmaları ve günümüzde hayati önem taşıyan arazi tahsis sürecindeki verimliliği de vurgulamak isterim.

Elbette, bölgenin sembolü ve olağanüstü değere sahip bir ihracat ürünü olan tütün üretimini ve devlet dışı yönetim modelleriyle yeni bir entegrasyon gören gıda endüstrisi üretimini de belirtmek gerekir.

Pinar del Río Hermanos Saíz Montes de Oca Üniversitesi, bilim ve inovasyon yoluyla bölgesel kalkınmaya öncelik vererek ülkenin geri kalanı için bir ölçüt belirlemiştir.

Edebiyat ve sanat açısından zengin geleneklere sahip, Luis ve Sergio Saíz Montes de Oca, Pedro Junco ve Nersys Felipe'nin doğum yeri olan bu bölgede, akla gelebilecek tüm zorlukların üstesinden gelerek kültürün ateşi canlı ve güçlü kalmıştır.

Mirasın korunmasındaki takdire şayan çalışmalar, topluluklardaki sürekli kültürel erişim ve geçen yıl sanat eğitiminde elde edilen sonuçlar, Pinar del Río'nun kurumlarının ve sanatçılarının kültürlerini ve kimliklerini savunmak ve halk için kültürel hizmetleri sürdürmek için gösterdikleri ortak çabayı açıkça ortaya koymaktadır.

İl, belediyeleri ve kuruluşlarıyla birlikte, özellikle en savunmasız durumdaki topluluklar olmak üzere, Parti ve Hükümet yapıları ile topluluklar arasında daha güçlü bir bağ kuran bir çalışma sistemi oluşturmuştur. Bu asil

topraklara yaptığımız sık ziyaretler sırasında bunu bizzat gördük.

Kahramanlığınız ve sonuçlarınız için tebrikler, Pinar del Río!

Ayrıca, olağanüstü illerimiz Villa Clara ve Matanzas'ı da selamlıyor ve Guantánamo ile Sancti Spiritus'un başarılarını takdir ediyoruz.

Onları ön saflarda kalmaya ve mevcut çok zor yaşam koşullarını iyileştirmek için yapılabilecek ve değiştirilebilecek her şeyin örneği olmaya devam etmeye çağırıyoruz.

Vatandaşlar:

Bölgedeki sağ ve aşırı sağın yükselişinden sarhoş olan ve vicdanları satın alma ve iradeleri bastırma gücüne körü körüne inanan Küba ulusunun tarihsel düşmanları, her gün Devrime karşı tehdit savuruyor ve her hafta Küba şirketlerine ve yetkililerine, hatta Küba'ya petrol tankeri göndermeye veya Küba'ya yatırım yapmaya cesaret eden Kübalı veya yabancı kişilere karşı yeni yaptırımlar açıklıyor.

Son yaptırımlar, Halk Sağlığı yetkililerini ve Küba sağlık hizmetlerini hedef alarak rezillik rekorunu kırıyor. Uzak bölgelerde, tehlikeli durumlarla, doğal afetlerle ve bulaşıcı hastalıklarla karşı karşıya kalan ve performansları en farklı siyasi görüşlere sahip hükümetler tarafından mükemmel olarak kabul edilen profesyonelleri hangi saçma gerekçeyle hedef alabileceklerini merak ediyorum.

Yaptırım taslakları hazırlama, listeler derleme ve bahaneler uydurma konusunda uzmanlaşmış Dışişleri Bakanlığı yetkilileri, Orta Çağ'ın karanlık zamanlarında veya II. Dünya Savaşı'ndaki Nazi işgalleri sırasında korkulan ve nefret edilen kararname ve askeri bildiri taslaklarının modern bir versiyonudur. Sanki dünyanın geri kalanı onların sömürgesiymiş gibi, ceza veya saldırı tehditleri altında işlerin nasıl

yapılması gerektiğini dikte ediyorlar.

Sol kesime karşı bir dünya savaşı ilan ettiler ve Küba'yı 21. yüzyılın komünizminin başkenti olarak belirlediler. Bu yeni yönetim felsefesi altında, sözde özgürlükler ülkesinde, çoğunluğu yoksullaştıran devlet politikalarına karşı protesto etmek yasaklanırken, iktidar elitleri aşırı derecede zenginleşiyor.

Küba'yı suçlayarak, sadece bir günah keçisi, dış bir etken aramakla kalmıyorlar; zenginleri daha da zenginleştiren ve yoksulları sürdürülemez seviyelere kadar daha da yoksullaştıran bir ekonominin en çok etkilediği kesimlerin protestolarından sorumlu tutacak birini arıyorlar.

Protestoların nedenlerini analiz etmeden onları suçlu ilan ediyorlar ve fırsatçı bir şekilde, dünyanın kınadığı Küba'ya karşı soykırımcı politikalarını sürdürmek için yeni bir bahane arıyorlar.

Bırakın Küba huzur içinde yaşasın! Ve ayrıca, tarihsel olarak diğer halkların insan hakları için mücadele eden, tanınma beklemeden ve çoğu zaman zulüm, hapis ve can güvenliği riskleriyle karşı karşıya kalan Amerikalıların en soylularının da huzur içinde yaşamasına izin verin.

Küba ne Amerika Birleşik Devletleri için ne de yeryüzündeki herhangi bir ülke için bir tehdit değildir! Bizler, başkalarının yok ettiği yerlerde hayat kurtaran, başkalarının bomba gönderdiği yerlerde doktor ve öğretmen gönderen, en büyük kıtlıklar içinde sürdürülen işbirliği projelerinde çeşitli milletlerden yüksek nitelikli profesyonelleri eğiten asil bir milletiz!

Akademik yılın bu son günlerinde, sadece bu milletin bildiği kadar gergin ve zorlu geçen günlerde, Küba üniversiteleri 62 ülkeden 735'i olmak üzere toplam 30.185 genç profesyo-

neli mezun etti. Ve gururla paylaştığımız bir gerçek: 23 yeni Filistinli doktor ve Amerika Birleşik Devletleri'nden beş doktor. Buna mı terörizm diyorlar? Buna mı tehdit diyorlar?!

Küba'nın yaptığı her şey, Küba Devrimi'nin programlarında ve eylemlerinde gösterebildiği her şey, egemenliğinin yorulmak bilmez savunması, dayanışma ve yaşam, sağlık, eğitim ve bilim lehine uluslararası işbirliğinin 67 yıllık sağlam bir tarihidir.

Bölgedeki güvenliğe yönelik tek tehdit, dünya barışına ve insan hayatına yönelik gerçek ve asıl tehdit, kıtlığa, yoksulluğa, düzensiz göçlere, kaosa, istikrarsızlığa ve dünya çapında on binlerce ölüme neden olan saldırganlık politikasıdır.

Küba, emperyalist çıkarlarla uyumlu hükümetler kurmak amacıyla engelleme, boğma ve toplumsal huzursuzluğu kışkırtma amaçlı bu tür savaşların ilk kurbanı değil, son kurbanı da olmayacak.

Bu nedenle, bu platformdan, Küba'nın soğukkanlılıkla hesaplanmış bir soykırımın kurbanı olduğunu kınıyorum!

Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, Küba halkına karşı azami ekonomik boğma politikasını bilinçli olarak tasarlamış ve uygulamıştır. Altmış yıldır sürdürdüğü abluka politikasını yoğunlaştırarak, enerji ve mali ambargo uygulamış, elektrik şebekesinde derin bir krize yol açmış, bir günden fazla süren elektrik kesintilerine, sanayilerin felç olmasına ve on binlerce işçinin etkilenmesine neden olmuştur.

Küba ailelerinin çektiği büyük acılar istatistiklerle doğrulanmaktadır: Ülkenin on yıllarca ücretsiz veya sübvansiyonlu fiyatlarla ürettiği ve dağıttığı, artık garanti edemediği ilaçların yokluğundan kaynaklanan ölümler; Ulusal Elektrik Sisteminin zaten sık sık arızalanması ve yedek jeneratörler için yakıt eksikliği nedeniyle hastanelerin öngörülemez elektrik kesintilerinden korunamaması yüzünden 100.000'den fazla ameliyat planlanamıyor veya gerçekleştirilemiyor; 1.200'ü çocuk olmak üzere 118.000'den fazla kanser hastası birincil tedavi alamıyor ve ikinci ve üçüncü basamak alternatiflere başvurmak zorunda kalıyor; ve aynı derecede veya daha da acı verici bir şekilde, bebek ölüm oranı önceki yıllarda kaydedilen 4 veya 5'e kıyasla 1.000 canlı doğumda 9,3'e yükseldi. Bu rakamlar, abluka ve soykırım niteliğinin doğrudan bir sonucu olarak hayatta kalamayan çocukların yüzlerini temsil ediyor!

Tek taraflı zorlayıcı önlemler -ABD'nin "yaptırımlar" olarak adlandırıldığı, dünyanın geri kalanına yaptırım uygulama hakkına sahip olduğuna inanan bir hükümet- her yıl Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından uluslararası hukuka aykırı olarak kınanmaktadır. Bir halkı sırf hükümet-

lerine karşı isyan etmeye kışkırtmak için işkence etmek yasa dışı ve suçtur; buna dış politika aracı bile denemez.

Abluka bir savaş silahıdır ve ölümlere neden olur. Uluslararası kınama ve ev sahipliği yaptığımız halkların onurlu ve giderek artan dayanışması karşısında, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın başındaki yeni şahinler, Küba'nın sözde yıkıcı etkisine dair iftira niteliğinde bir rapor yaydılar. Dışişleri Bakanlığımızın Bildirgesi'nde belirtildiği gibi, bu, suçlayıcı anlatılar kurarak olası bir askeri saldırıya destek uydurmayı amaçlayan vasat bir propaganda broşürüdür.

Bu boğma politikasını tasarlayanların, uygulayanların ve sürdürenlerin Küba halkının çektiği acılardan sorumlu olduğunu kınıyoruz! Temel ihtiyaç maddelerine erişim eksikliğinden kaynaklanan ölümlerden onlar sorumludur! Dayatmayı amaçladıkları kıtlıktan onlar sorumludur ve tarih onları affetmeyecektir!

Ayrıca, yalan söyleyen, çalan, öldüren ve tüm kaderlerin hakimiyişi gibi davranan, cesaretlenmiş Amerikan faşist aşırı sağının aşırılıklarına sessiz kalan ve müsamaha gösterenleri de kınıyoruz.

ABD ablukasını, yalnızca Washington'un gücünden tarihin yargısından daha çok korkanların suç ortaklığı sayesinde işe yarıyor.

Bu, dünyanın vicdanına yeni bir çağrıdır: Başka bir soykırıma ortak olmayın.

Dünyanın bir kısmı Küba'ya yönelik saldırganlık karşısında sessiz kaldığı her seferinde, uluslararası hukuk zayıflar. Bir hükümet Amerika Birleşik Devletleri tarafından dayatılan gayrimeşru yaptırımları kabul ettiği her seferinde, müdahale etmeme ilkesi aşılır. Bir şirket Küba'daki yatırımlarını terk etmeye zorlandığı ve diğerleri misilleme korkusuyla yatırım yapmaktan çekindiği her seferinde, tek bir gücün ekonomik diktatörlüğü güçlenir.

Daha önce Gazze, Lübnan, İran'dı; bugün Küba. Yarın başka herhangi bir ülke olabilir.

Unutmayalım ki, Gazze için dünya çapında yükselen dayanışma, külleri şimdi Siyonist soykırımcı güçlerin şehit edilmiş bu toprak parçasını dönüştürdüğü korkunç moloz dağlarının bir parçası olan 70.000'den fazla Filistinli, bunların yaklaşık 21.000'i çocuk için çok geç kaldı.

İşte bu yüzden bugün diyorum ki, Küba'yı cellatlarının zulmünden korumak bekleyebilecek bir şey değil!

Küba'yı güçlü ve acil bir şekilde savunmak, gerçek özgürlüğün ve insan kurtuluşunun düşmanları olan üstünlükçü, ırkçı, yabancı düşmanı, elitist ve dışlayıcı fikirlerin ilerlemesini durdurmak anlamına gelir!

Küba'yı savunmak, 21. yüzyıl sömürgeciliğine, hegemonyaya, tek bir ülkenin herkesin kaderine karar

vermesi gerektiği yanılışına karşı savaşmak anlamına gelir! Üstün veya aşağı uluslar yoktur. İmparatorlar ve tebaalar arasında bölünmüş dünya, yüzyıllarca süren mücadeleden sonra yenildi ve geri dönmeyiz.

İnsanlığı geçmişinin en karanlık sayfalarına geri döndürme girişimlerine karşı, dünyanın dört bir yanında güçler ve sesler yükseliyor.

Küba, dayanışma ve destek yüklerini adaya getirmek için her şeyi riske atan halkları ve hükümetleri, Amerikan halkının en soylu temsilcileri de dahil olmak üzere, tanıyor, kabul ediyor ve kucaklıyor.

Açık Kollar filosu ve Nuestra América konvoyu gibi kadın ve erkeklerle, Washington'dan gelen baskıya rağmen Küba ile dayanışmayı sürdüren Latin Amerika ve Karayipler'deki sosyal hareketlere.

Uluslararası forumlarda abluka suçlarını kınayan insan hakları örgütlerine

Gayrimeşru yaptırımları kınamak için azimle çalışan çeşitli ülkelerin parlamento gruplarına ve milletvekillerine.

Tehditlere rağmen Küba ile bağlarını sürdüren Avrupa sivil toplum örgütlerine.

Hegemonyaya karşı mücadelenin barış mücadelesi olduğunu anlayan dünyanın dört bir yanındaki sosyal, pasifist ve anti emperyalist hareketlere ve egemenliğin pazarlık konusu olamayacağı inancını paylaşan Küresel Güney ülkeleri gruplarına.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, ABD hükümetinin aşağılayıcı baskısına rağmen, Küba'nın abluka ve enerji ambargosuna karşı verdiği karar tasarısına lehte oy veren tüm hükümetlere özel teşekkürler.

Küba ile dayanışma içinde olan ve bizi ziyaret eden, bu etkinlikte hazır bulunan gruplara özel teşekkürlerimizi sunuyoruz: Barış İçin Pastörler; New York'tan Carlota'nın Savaşçıları; Avustralya Küba Dayanışma Derneği; Miami José Martí Kültür Derneği ve Marcapasos projesi. Varlığınız, yalnız olmadığımızın canlı bir kanıtıdır.

Bugün burada bulunmanız bir cesaret eylemidir, çünkü en büyük baskı zamanlarında Küba'yı savunmak, risk almak, eleştirilerle yüzleşmek ve insan haklarını savunan ancak soykırım karşısında sessiz kalanların ikiye bölünmüşlüğüne ortaya çıkarmak anlamına gelir.

Dayanışmanız için teşekkür ederiz! Cesaretiniz için teşekkür ederiz! Adaletle olan bağlılığınız için teşekkür ederiz!

Emin olun ki teslim olmayacağız!

26 Temmuz sabahı gibi, her gün bu dönemin tarihini yazmak için günlük hayatın sert gerçekleriyle mücadele ediyoruz.

Böylesine büyük zorlukların ortasında ne yapıyoruz? Çalışıyoruz,

üretiyoruz, yenilik yapıyoruz. Her üretim sektöründe işçiler, çiftçiler, bilim insanları, entelektüeller, sanatçılar ve öğrenciler, üretime devam etmek ve bizi, en azından asgari düzeyde de olsa, aydınlatmak için yenilikler yapıyor, katkıda bulunuyor ve teknolojileri değiştiriyorlar; rakiplerimiz ise bizi işsiz, susuz, enerjisiz ve umutsuz bırakmaya çalışarak kendi sapkınlıklarını aşıyorlar.

Boğulmaya karşı cevabımız icatçılık, yaratıcılık ve, onları rahatsız etse de, Küba halkının sevinci!

Ablukaya karşı cevap, zekice ve etkili bir çaba. Bizi tecrit etme ve bölme girişimlerine karşı cevap, asla vazgeçilmeyen birliktir.

Ordu Generali Raúl Castro Ruz, Ocak 2024'te Devrimin yıldönümünde bize, "Birlik, en önemli stratejik silahımızdır" demiş ve onu gözbebeğimizden daha çok önemsememizi istemişti.

Birlik, tekdüzelik anlamına gelmez. Bu, tarz, dinamikler ve zorluklarla başa çıkma yaklaşımlarındaki farklılıklara rağmen, hepimizin aynı amacı paylaştığı anlamına gelir: Küba'nın sosyalist, egemen, bağımsız, onurlu ve nihayetinde müreffeh bir ülke olması ve kimseyi geride bırakmaması. Bu amacı tehdit eden her şey, Devrimi anlamından yoksun bırakacaktır; çünkü halk olarak verdiğimiz mücadelelerin uzun tarihinde birlik her bozulduğunda, Devrim yoldan çıkmıştır.

Yurttaşlarımız:

Yaratıcılık ve çaba, ne kadar kahrmanca olursa olsun, kuşatmanın yapısını yıkmaya yetmez. Bu inanç, devam eden ekonomik ve sosyal dönüşümlerin uygulanmasını stratejik bir öncelik haline getiriyor. Bunlar, yıllardır önerilen ve tartışılan derin ve gerekli değişikliklerdir.

Makroekonomik istikrar sürecine girdik ve her türlü yönetimi güçlendiriyor, işçileri ve çiftçileri teşvik ediyor ve sorumlu yatırımlar için alanlar açıyoruz; her zaman değişimin sosyal adaletten ayrılmayacağı kutsal ilkesi altında. Bu, bu neslin ekonomik ve sosyal mücadelesidir.

Görev çok karmaşık ve risklerle dolu; savunmasız durumda olanlar için bu riskleri en aza indirme sorumluluğumuz var.

Moncada saldırısının bize miras bıraktığı cesaret, değişimden korkmamızı gerektiriyor, ancak o zaman şehit düşenlerin ve bu yıllar boyunca her şeyini verenlerin en yüce ideali adına, ekonomik dönüşümler temel bir ilke tarafından yönlendirilmelidir: en yüksek düzeyde sosyal adalet.

Küba'nın egemen bir ülke olduğunu ve öyle kalacağını, hiçbir koşulda kimsenin bizim adımıza karar verme hakkına sahip olmadığını, ekonomik, siyasi ve sosyal kararların bizim olduğunu ve olacağını yeniden teyit ediyoruz!

Bu yıl, 2026, sadece Kübalılar için değil, özel bir öneme sahip. Başkomutan Fidel Castro Ruz'un 100. doğum günü evrensel bir yankı uyandırıyor.

Çok yakında, beş kıtadan devrimci dostlarımız gelmeye başlayacak. Kendi kaynaklarıyla ve karşı karşıya olduğumuz karmaşık ve zorlu gerçekliği paylaşma isteğiyle, Fidel'in 100. doğum gününü kutlayan Kolokyum ve diğer etkinliklere katılmayı seçtiler.

Bu günler, onun olağanüstü mirasının fikirlerini analiz etmek ve tartışmak, uluslararası ve ulusal durumu değerlendirmek ve Küba Devrimi'nin tarihinin en zor anlarından birindeki rolünü ve yerini değerlendirmek için bir fırsat olacak. Ayrıca, Başkomutan tarafından bize miras bırakılan dev-

rimci ilkelerin incelenmesi ve uygulanmasında kendimizi sınama zamanı da olacak. Bu yüzüncü yıl dönümünde, biz Kübalılar, onun anısını sadece sözlerle değil, aynı zamanda eylemlerle de onurlandırmaya çağırıyoruz: çalışarak, birlik içinde, haysiyetle ve anın ve ulusun bizden talep ettiği dönüşümleri mümkün olan en kısa sürede hayata geçirmek için yeterli açıklık ve kararlılıkla.

Şimdi özellikle genç Kübalılara seslenmek istiyorum. Sizler bugünün ve geleceğin temsilcilerisiniz. Kendinizi Abel Santamaría, Melba, Haydée ve tüm o kuşağın, Marti'nin Yüzüncü Yılı kuşağının cesaretinin mirasçıları olarak görün. Sizler Fidel'in Yüzüncü Yılı'nın gençlerisiniz! Bu adanın her mahallesinden ve her köşesinden bu anı yönetmeye çağırılıyorsunuz. Bir zamanlar sizin iyiliğiniz düşünülerek yapıldığı gibi, herkesin iyiliği için katılın ve dönüştürün.

Bugün andığımız eylemlerin entelektüel yazarı José Martí şöyle demişti: "Bir halkın tek bir güce ihtiyacı vardır: Kendi gücünden asla şüphe duymamak."

Sevgili Kübalılar:

Şimdi çağrı, harekete geçmek, beklememek, yas tutmamak, kayıtsız kalmamak, bir ulus olarak düşünmek, cesurca ve yaratıcı bir şekilde alternatifler aramak, her kaynağa sonucusuymuş gibi sahip çıkmak, üretmek, ithalatın yerine kendi ürünlerimizi koymak, potansiyelimizi geliştirmektir. Kendi gücümüze güvenmektir! Her Kübalı, iş yerinde, tarlasında, atölyesinde, okulunda, mahallesinde, bu anı aşmak için kendimize borçlu olduğumuz dönüşümün birer kahramanı olsun ve öyle hissetsin.

Bugünün çağrısı umuttur!

Santa Ana'nın o sabahı gibi, aynı metanetle, aynı iyimserlikle ve aynı sarsılmaz zafer inancıyla devasa zorluklarla yüzleşiyoruz.

Bugünün Kübalıları olarak biz de imkansızın fatihleriyiz ve bu 26 Temmuz'da, vatana, Devrime, sosyalizmin kazanımlarına ve dört yüzyıllık sömürgecilik, altmış yıllık yeni sömürgecilik ve soykırım planına dönüşecek kadar güçlendirilmiş altmış yıllık abluka tarafından acımasızca hırpalanmış bir ekonomiyi yeniden inşa etme görevine olan bağlılığımızı yeniden teyit ediyoruz.

Her şafak bizi mücadelede dimdik ayakta bulsun!

Yaşasın 26 Temmuz!

Yaşasın Ulusal İsyan!

Yaşasın egemen ve bağımsız

Küba!

Yaşasın Küba ile uluslararası dayanışma!

¡Sosyalizm veya Muerte! Ya Sosyalizm Ya Ölüm!

Patria veya Muerte! Vatan Ya Ölüm!

